BAYINDIR VE BENZERLERİNE REDDİYE.....

KURTUBİ TEFSİRİ - ŞEFAAT MESELESİ

Bakara suresinde ayetel kürsi (255) de şöyle buyuruldu: **“Onun katında kim şefaat edebilir! Ancak izin verdiği müstesna…..”**

Bu ayette yerleşti ki Allahu teala dilediğine şefaat için izin verecektir. Bunlar Nebiler, alimler, mücahitler, melekler ve diğerleri ki Allahu teala onları şerefli ve keremli kıldı.

Bu izahtan sonra deriz ki; ancak Allahu teala’nın razı olduğu kimseler için şefaat edeceklerdir. **“Ancak Allahın razı olduğu kimseler için şefaat ederler.”**
(Enbiya: 28)

Peygamberler ümmetlerinden günah sebebiyle cehenneme düşenler için şefaat edecektir, akrabaları olmadığı ve onları tanımadıkları halde; ancak iman sebebiyle olur.

Bundan sonra, nebilerin şefaatinin ulaşamadığı, günaha ve masıyete dalmış kişiler hakkında, en merhametli olan Allahu teala’nın şefaati olur.

Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem’in, hesabların çabuk görülmesi için yapacağı şefaat sadece ona hastır.

Derim ki (Kurtubi r.a.) ; Müslim sahihinde şefaatin keyfiyetini beyan etmiştir. Zikrettiğine göre bazı şefaat ediciler, cehenneme girip azabı hak eden bir takım kimseleri ordan çıkartırlar. Buna göre müslüman için iki şefaatin olması uzak değildir.

Biri: ateşe girmeyenler hakkında şefaat. Diğeri: ateşe varıp girenler hakkında şefaat.

Ebu Said el Hudri'nin r.a. hadisinde şöyle zikredildi: "Sonra sırat köprüsü, cehennem üzerine konur. Şefaate izin verilir. Şöyle derler: - Allahım selamet ver, selamet ver.-

Kardeşleri hakkında müminler şöyle der: Rabbimiz! Onlar bizimle birlikte oruç tutarlardı, namaz kılarlardı, hac yaparlardı.

Onlara denilir: Tanıdıklarınızı (cehennemden) çıkartın. Suretleri ateşe haram olur (ateş onları yakmaz), ateş içinden bir çok kimseyi çıkartırlar ki onların bazısının bacağının yarısına kadar veya dizine kadar ateş gelmişti.

Sonra derler: Rabbimiz!bize emrettiğinden hiç kimse ateşte kalmadı. Allahu teala buyurur: Dönün, kalbinde hayırdan (imandan), dinar ağırlığınca bulduğunuz kişileri de çıkartın. Pek çok kimseyi çıkartırlar.

Daha sonra aynı minval üzere hitab olur ve –kalblerinde yarım altın ağırlığınca hayır olanı çıkartın- buyrulur. Daha sonra –kalblerinde zerre ağırlığınca hayır olanlar- çıkartılır. Böylece pek çok kimseyi çıkartırlar.

Ebu Said r.a. şöyle derdi: Eğer beni bu hadisle tasdik etmiyorsanız, şu ayeti okuyun: **"Muhak kak Allah, zerre ağırlığınca zulmetmez. Eğer iyilik ise, onu kat kat yapar ve kendi tarafından da büyük ecir verir."**
(Nisa: 40)

Allahu teala buyurur: Melekleri şefaatçi yaptım, nebiler şefaat etti, mü'minler şefaat etti, en merhametli olan benden başkası kalmadı. Cehemmen içinden bir kabza alır, simsiyah olmuş hiç hayır işlememiş pek çok kimseyi ordan çıkartır. (Cami-ul Ahkam – Kurtubi: 3/273)

İBNİ KESİR TEFSİRİ

“Onun katında kim şefaat edebilir; ancak izin verdiği müstesna” (Bakara: 255)

“Göklerde nice melekler var ki, onların şefaati bir fayda vermez; ancak Allahın, dileyip razı olduğuna izin vermesi müstesnadır.” (Necm: 26)

“Ancak razı olduğu için şefaat edebilirler…” (Enbiya:28)

Bu durum, Allahu teala’nın azamet ve kibriyasının yüceliğindendir; zira onun huzurunda hiç kimse şefaate cesaret edemez, ancak kendisi için şefaate izin verilen müstesnadır.

Şefaat hadisinde olduğu gibi: **“Arşın altına gelirim, secde ederek yere kapanırım. Allahın dilediği şekilde dua ederim.**

Sonra denilir: **Başını kaldır, söyle dinleneceksin, şefaat et şefaatin kabul.**

Buyurdu: **Benim için bir (miktar) sınır konur, onları (o miktarı) cennete girdiririm.”**

(İbni Kesir: 1/679)

BAHRUL MEDİD TEFSİRİ

“Onun katında kim şefaat edebilir; ancak izin verdiği müstesna” (Bakara: 255)

Bu ayet, Allahu teala’nın şanının büyüklüğünü beyan eder. Zira onun katında hiç kimse, irade ettiği şeyi değiştirmeye kadir olamaz, ancak kendinin, dilediğine izin vermesi müstesnadır. Burdaki soru şeklindeki hitab, inkar (müşriklerin itikadını red) içindir. Zira müşrikler, putlarının kendileri için şefaat edeceğini itikad ederlerdi. Allahu teala onların bu zuumunu (yanlış itikadını) red ederek **–hiç kimse, O’nun katında, azab etmeyi murat ettiği hakkında şefaat edemez, ancak izin verdiği müstesnadır-** demiştir. Bununla (izinle), Nebi s.a.v, bazı peygamberler, veliler ve melekleri kasdetmiştir.

(Bahrul medid 1/326)

TAHRİR VE TENVİR

“Ancak hakkında razı olunan için şefaat ederler.” (Enbiya: 28)

Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem için şefaatin olduğu pek çok sahih hadiste sabit olmuştur. Şu ayeti kerime de buna işaret eder.

“Rabbinin seni, Makamı Mahmud’a yükseltmesi umulur.” (İsra: 79)

Sahih hadislerde bu ayet –şefaat makamı- ile tefsir edilmiştir. Bu sebeble, itikadımızın asıllarında biri de, Nebi sallallahu aleyhi ve sellem için şefaati isbat olmuştur. Mutezile mezhebi bunu inkar etmiştir. Onlar bu inkarlarıyla hatadadırlar. Delil getirdikleri hususlarda karışıklık içindedirler. (Tahrir ve tenvir: 3/16)

Mutezile gibi buzamanın pofları da (Bayındır gibi) işi karıştırmış. Öyleki delil olarak getirdiği ayetin tefsirine bakmamış, şayet baksaydı o ayetin (Tekvir suresinin son ayeti), kafirler hakkında olduğunu görecekti.

Kur’anda bulunan diğer bazı ayetlerin zahiri, -asla şefaat edilemeyeceğini, hiçbir kimsenin başkasına fayda vermeyeceğini, kurtuluş için fidye ve şefaatin kabul edilmeyeceğini- bildirir.

Bu ayetlerin tamamı, haklarında hüküm verilen ebedi cehennemlik kafirler içindir veya amelde gevşeklik yapılmaması için bir tehdittir. Zira diğer pek çok ayette ve yüzlerce hadisi şerifte, şefaatin sabit olduğu icmaen de sabittir.

Bir misalle konuyu açıklayalım:

“Ondan, şefaat kabul edilmez…”

Bu ayetin zahiri, mutlak olarak kıyamet gününde şefaatin kabul edilmeyeceğini göstermektedir, lakin diğer bir çok yerde men edilen şefaatin, kafirler için olan şefaat veya Allahın izni olmadan yapılmak istenen şefaat olduğu beyan edilmiştir.

Fakat mü’minlerin Allahın izniyle yapacakları şefaat, kitab, sünnet ve icma ile sabittir.

(Ezva-ul Beyan: 3/48)

Bu yüzden, sadece bir ayet veya hadisi şerifle hüküm vermeye kalkanlar, o ayet ve hadisi şerifle sapıtmış olurlar, zira hükümler Kuranın ve hadisi şeriflerin geneline bakılarak istinbat edilir. Kuranın muhkem olan ayetleri, hüküm için gözden geçirilir, hadisi şerifler taranır sonra hüküm verilir. zaten şefaat konusu da ilk asırda Efendimiz s.a.v ve ashabı tarafında net olarak açıklanmış kati bir hükümdür, daha sonra gelen sapıkların yanlış tevilleri boş kuru laftan ibarettir..

MUVATTA - ŞEFAAT BABI (3/386)

Ebu Hureyre’den r.a. rivayetle Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurdu:

“Her Nebinin kabul edilen bir duası vardır. Allahın izniyle ben bu duamı, kıyamet gününde ümmetime şefaat için saklıyorum.”

Aliyyul Kari r.aleyh derki: Şefaat beş türlüdür.

1- Bu, sadece Peygamber Efendimize s.a.v aittir. Bu, mahşer yerindeki dehşeti gidermek ve hesabın hemen başlamasını sağlamak için olacaktır.

2- Hesabsız olarak bir takım kimseleri cennete girdirmek. Bu da, aynı şekilde Nebimiz s.a.v hakkında varid oldu.

3- Cehenneme hak eden bazı kimseler için, Nebimiz s.a.v ve Allahın dilediği kimselerin (sıddıklar, şehitler, salihler, hafızlar gibilerinin) şefaati.

4- Günahkarlardan cehenneme girenler hakkında olan şefaat. Bunların, Nebimiz s.a.v, melekler ve mü’min kardeşleri tarafından, cehennemden çıkartılması hakkında sahih hadisler gelmiştir.

5- Cennet ehlinin derecesinin artması için olan şefaat. Bu son kısmı Mutezile ve diğer sapıklar inkar etmedi.

İmam Subki, şefaat hakkında uzunca bahis yaptı.

Makamı Mahmud: Mahşer yerindeki uzayan sıkıntının rahatlatılması için olan şefaattir. Bununla, evvelkiler ve sonra gelenlerin hepsi, Efendimizi s.a.v överler, ona teşekkür ederler.

Bir topluluğu hesapsız olarak cennete girdirmekle olan şefaat. Bunlar yetmiş bin kişidir.

Hesap ve terazi yanında olan şefaat.

Muvahhidlerin cehennemden çıkartılması için olan şefaat.

Cennet ehlinin derecesinin yükseltilmesi için olan şefaat.

Bazıları da, Ebu Talib'in azabının hafiflemesi için olan şefaatı zikretmişlerdir.

Konu uzayıp gider.

"Şefaatim, ümmetimden olan büyük günah ehli içindir." Hadisi şerifi, Ravzayı Mutahhara'nın kapılarından biri üzerine altın renginde işlemelerle yazılmış. Onu umanlar için ne büyük müjde. Nasibsiz Vehhabi, Mutezile ve harici kafalı ahmaklar için ne büyük hüsran..

Allah, dilediğini hidayet eder, dilediğini de saptırır.

Ya Rabbi! Bizleri habibinin ve dostlarının şefaatiyle kabul eyle, rızanı ve cemalini kazanmayı nasib eyle… Âmîn!